

مهر و دستور دادن

چگونه به همسر و فرزندان
در آخر دهم تاجرا شود؟

نویسندگان: • محمود محمدی • سعید محمدی

سرشناسه: محمدی، محمود، ۱۳۴۴ -
عنوان و نام پدیدآور: مهارت دستور دادن: چگونه به همسر و فرزندان دستور دهیم تا اجرا شود؟
/ به اهتمام محمود محمدی، سعید محمدی.

مشخصات نشر: مشهد: چشمه سخن، ۱۳۹۶.

مشخصات ظاهری: ۶۰ ص، ۵/۲۱×۵/۱۴، س.م.

شابک: ۹۷۱۲۱-۶۰۰-۹۷۸-۵۰۰۰۰ ریال

وضعیت فهرست نویسی: فیا

موضوع: زن و شوهر

موضوع: رفتار والدین

موضوع: کودکان -- سرپرستی

موضوع: والدین و کودک

شناسه افزوده: محمدی، سعید، ۱۳۷۴ تیر -

رده بندی کنگره: ۹۱۳۹۶ م ۳۵۶ / HQ۷۴۲

رده بندی دیویی: ۳۰۶ / ۸۱

سمار کتاب: اسی ملی: ۴۷۳۳۳۲۱

نام کتاب: مهارت دستور دادن - چگونه به همسر و فرزندان دستور دهیم تا اجرا شود؟

به اهتمام: محمود محمدی، سعید محمدی

ناشر: چشمه سخن

چاپ و صحافی: مؤسسه موعود

ویراستاری و امور هنری: واحد امور فنی و هنری انتشارات چشمه سخن

نوبت چاپ: اول - تابستان ۱۳۹۶

تیراژ: ۱۰۰۰

قیمت: ۵۰۰۰ تومان

شابک: ۹۷۸-۶۰۰-۹۷۱۲۱-۵۰۰

رایانامه: cheshme.sokhan@gmail.com

شماره تماس: ۰۹۱۵۳۰۷۰۹۱۶، ۰۹۱۵۵۰۵۸۹۲۶

فهرست

۷	مقدمه
۱۱	شرایط بهبود کیفیت، خواص و بهر
۱۳	دستورات ضروری و غیر ضروری
۱۵	تکنیک های دستور دادن
۴۹	تغییر ساختار، ضامن موفقیت
۵۱	درس هایی از کلام وحی
۵۲	چند نکته قابل توجه
۵۷	سخن پایانی
۵۹	منابع و مآخذ

مقدمه

درخواست کردن و دستور دادن یک مهارت است. اگر این مهارت را داشته باشید، می‌توانید به‌دین به‌صورتی دستور دهید که از انجام آن حس خوشایندی داشته باشند و در نتیجه شما را با کیفیت انجام دهند.

سؤال:

راهی هست که دیگران با رضایت خواسته‌های ما را اجرا کنند؟

آیا می‌شود دیگران را به انجام کاری متقاعد کنیم؟

اگر بخواهیم پاسخی به این سؤالات بدهیم، مطمئن باشید جواب مثبت است.

نوع ارتباط متداول میان مردم، به‌صورت دستور دادن یا امر کردن است. در یک جمله دستوری که در آن از افعال امری استفاده می‌شود، به مخاطب خود می‌گوییم: «کتاب را بده» یا «تکالیفت را بنویس» و یا «نباید به این مهمانی بروی.» اگر کمی به این جملات توجه کنیم، درمی‌یابیم

که در این نوع محاورات هیچ درکی از نیازها و موقعیت مخاطب مان را در نظر نگرفته ایم. در حقیقت ما به عنوان گوینده این جملات، توقع داریم که او امرمان بدون اتلاف وقت انجام شود.

حال بیایید بررسی کنیم که با این نحوه بیان، خواسته هایمان چقدر و به چه میزان برآورده می شود؟
و حالت زیر را در نظر می گیریم:

■ در حالت اول، فرض را بر آن بگذارید که شخص امرکننده، بزرگوار و صاحب قدرت باشد، کار امر شده انجام می پذیرد. اما آیا با همان کیفیت مدنظر؟ آیا وظیفه محول شده تمام و کمال انجام می شود؟ از روی رفع تکلیف و دلزدگی؟

برای مثال مادری ادر نظر بگیرید که به فرزند خردسال خود می گوید: با اتاق برو و آن را مرتب کن! تا اتاق را مرتب نکنی، حق بیرون آمدن زاری اتاری!

بعد از مدتی کودک به مادر خود اظهار می کند که اتاقش مرتب شده و خواستار بیرون آمدن از اتاق است. مادر به اتاق می آید و به نظر همه چیز مرتب است اما کمی که توجه شود جوراب ها را می توان در کشوی میز کامپیوتر، کتاب ها را زیر تخت و توپ هایش را داخل کمد رختخواب، یافت.

آیا این همان نتیجه دلخواه مادر است؟

در این نوع انجام کار، تظاهر و اتلاف وقت به وفور دیده می شود.

■ در حالت دوم، فرض کنید که دستور دهنده به لحاظ سن، همسال و یا کوچکتر از دستور گیرنده باشد و نسبت به او قدرت و یا توان تشویق و تنبیه را نداشته باشد. یقین کنید که کار، حتی به ظاهر نیز صورت نمی پذیرد.

به عنوان مثال در نظر بگیرید؛ وظیفه بیرون گذاشتن کیسه زباله بر عهده نوجوانی گذاشته شده است. او، روبه بزرگتر خود می کند و می گوید: بلند شو و کیسه زباله را بیرون بگذار! اگر از شما سبک تر و سبک تر در صورت نوجوان چشم پوشی کنیم، در بهترین حالت نگاه از سر تا راحتی نصیب نوجوان می شود.

حال سؤال اینجاست، پس چگونه کارها را از دیگران بخواهیم؟ بهتر است دستور دادن به گونه ای باشد که شرایط مخاطب مد نظر قرار گیرد و جمله، صورت اجبار به خود نگیرد. برای مثال: «در را باز می کنی؟» یا «یک لیوان آب می دهی؟»

با این نحوه بیان که به صورت سؤال است، به مخاطب خود حق انتخاب می دهیم که در قبول انجام کار برای ما، مختار است. این کار سه مزیت دارد: مخاطب احساس تحقیر نمی کند و اثر محروبی عملی هم در اینجا وجود ندارد. از طرف دیگر، اگر مخاطب انجام کار را نپذیرد، به غرور و اقتدار در خواست کننده، خدشه ای وارد نمی شود. چرا که از همان ابتدا فرض عدم پذیرش در خواست را در بیان مان قرار داده ایم. و

دیگر این که، مخاطب درخواست را دلچسب دانسته و با رضایت انجام می دهد.

حسن دیگر این نحوه درخواست، آن است که ظاهر سازی کم می شود و مخاطب، با رغبت و میل، کار را انجام می دهد و از انجام آن لذت می برد.

نکته بسیار مهم:

همانگونه که به دیگران می دهیم، ۵۰ درصد ممکن است که اجرا نشود. بیفیناً انجام نشدن دستور، باعث ناراحتی و کاهش اعتبار ما نزد دیگران در حد سال زمینه ساز برخوردهای ناخوشایند بین دستور دهنده و دستور گیرنده خواهد شد.

پس، حتی الاهی کان، دستور ضرورت، دستور دهیم.